

Alapos kétely

WHITNEY G.

NEW YORK TIMES és USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

W H I T N E Y G .

Alapos kétely

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

*A legjobb barátnőmnek / über-előolvasómnak /
fantasztikus asszisztensemnek / a váll tulajdonosának,
amin mindig sírhatok, ha örült módjára viselkedem /
az „emberemnek” – ahogy a Grace Klinikában mondják...*

Tamisha Drapernek.

Nélküled bénák lennének a könyveim.

Köszönet Tiffany Nealnek, amiért kiegyensúlyoz.

Mindig te leszel nekem a tökéletes ellensúly!

Natasha Gentile-nek.

Hogy lettél te a barátnőm? LOL

És az F.L.Y. csapatnak:

baromira jobban szeretlek titeket, mint valaha is hinnétek!

1. RÉSZ

Prológus

Andrew

NEW YORK CITY NEM TÖBB EGY SZARRAL TELI PÖCEGÖDÖRNÉL, ahová a kudarcot vallottak kénytelenek beönteni az összetört álmaikat, hogy messze maguk mögött hagyják őket. Az évekkel ezelőtt még ragyogó fények mára elveszítették a varázsukat. Az üdeség pedig – a remény –, ami annak idején átjárta a levegőt, rég odalett.

Mindenki, akit valaha a barátomnak hittem, most már az ellenségem. A „bizalom” kifejezés pedig eltűnt a szótáramból. A nevem és a hírnevem bemocskolódott a sajtónak köszönhetően. Miután elolvastam a *New York Times* ma reggeli vezércikkét, elhatároztam: ez az utolsó este az életemben, amit itt fogok eltölteni.

Nem bírom már, hogy jéghideg verítékben riadok fel a rémálmaimból. Akármennyire próbálok eljátszani, hogy nem hasadt meg a szívem, kétem, hogy a kínzó fájdalom valaha is eltűnik belőle.

Az illendő búcsúzáshoz megrendeltem az összes kedvenc éttermemből a legjobb előételeket, megnéztem *Az ügynök halálát* a Broadwayn, és elszívtam egy kubai szivart a Brooklyn hídon. A Waldorf Astoria penthouse lakosztályát is lefoglaltam, ahol most éppen hanyatt fekszem az ágyon, és beletúrok egy nő hajába. Felnyögök, ahogy a szájába veszi a farkamat.

– Ez így jólesik? – suttogja felpillantva, miközben incselkedve végighúzza a nyelvét a hegyén.

Nem válaszolok. Csak lenyomom a fejét, és kifújom a levegőt, ahogy rápréseli az ajkát a golyóimra, aztán tövig bekapva a farkamat elkezd fel-le mozgatni a fejét.

Az elmúlt két órában megdugtam a falhoz nyomva, előregörnyesztettem egy széken, és belepasszíroztam a combját a matracba, miközben a punciját faltam.

Meglehetősen kielégítő volt. Jó móka. De tudom, hogy ez az érzés nem fog sokáig tartani. Sohasem tart sokáig. Egy héten belül muszáj lesz keresnem másvalakit.

Ahogy egyre mélyebben és mélyebben bevesz a szájába, erősen meghúzom a haját. Megfeszülök, miközben bólogat. Elkezd szétáradni bennem a gyönyör, belemerevedik a lábam is. Muszáj elengednem és szólni neki, hogy húzódjon félre.

Nem törődik velem.

A térdemet megragadva még gyorsabban szívogat. Hagyja, hogy egészen a torkáig menjen a farkam. Megadom neki az utolsó esélyt, hogy felemelje a fejét, de miután továbbra is körülfog a szájával, nincs más lehetőségem, mint belespiccelni.

Ő pedig lenyeli.

Minden egyes cseppjét.

Nem semmi...

Végül felemeli a fejét, megnyalja az ajkát, és hanyatt dől a padlón.

– Most először nyeltem le – jelenti ki. – Csak neked tettem meg.

– Nem kellett volna. – Felállok, aztán felhúzom a sliccemet. – Tartogathattad volna másnak a szívességet.

– Jó. Ööö... Akarsz rendelni valami vacsorát? Esetleg megnézhetnénk közben egy filmet, utána pedig jöhet a következő menet.

Értetlenül felvonom a szemöldökömet.

Mindig ez a legidegesítőbb rész. Ez, amikor a nő – aki korábban belement, hogy „egy vacsora, egy éjszaka, zéró ismétlés” – próbál kialakítani valami képzelet szülte kötődést. Valamilyen oknál fogva úgy érzi, hogy lezáró beszélgetésre van szükség. Nyájas megerősítésre, hogy „nem csak szex” volt, ami történt, és barátok fogunk maradni.

De hát tényleg csak szex volt, barátokra pedig nincs szükségem. Se most, se máskor.

Odasétálok a tükörhöz a szoba túlsó végébe.

– Nem, köszi. El kell mennem.

– Hajnali háromkor? Ha inkább kihagynád a tévézést, és csak a következő menet érdekel, akkor én...

Kizárom a fejemből az idegesítő hangját, és nekilátok begombolni az ingemet. Még soha nem töltöttem az éjszakát olyan nővel, akit az interneten ismertem meg.

Nem ő lesz az első.

A nyakkendőmet megigazítva lenézek, és megpillantok egy viharvert rózsaszín pénztárcát az asztalon. Kinyitom. Sarah Tate – végighúzom az ujjamat a benne lévő jogosítványon.

Bár még csak egy hete ismerem ezt a csajt, mindig is a Samantha névre hallgatott. Ráadásul azt mondta – többször is –, hogy a Grace Kórházban dolgozik. A jogsija mögé rejtett Wal-Mart alkalmazotti igazolványból ítélve feltételezem, hogy az sem volt igaz.

A vállam fölött hátranézve látom, ahogy elterülve fekszik a se-lyem ágyneműben. Tejfehér bőre makulátlan és bársonyos, és egy kicsit megduzzadtak a szív alakú ajkai.

Zöld szemével belenéz az enyémbe. Lassan felül, és még jobban széttárja a combjait.

– Te is tudod, hogy maradni akarsz. Maradj... – sutto-gja.

Kezd megkeményedni a farkam. Ő abszolút benne lenne még egy körben, de azzal, hogy megtudtam az igazi nevét, ez a vonat már el-ment. Nem bírok olyannak a társaságában lenni, aki hazudott ne-kem. Még akkor sem, ha mennyei a szája, és dupla D-s a melle.

Az ölébe dobom a tárcát.

– Azt mondtad, hogy Samanthának hívnak.

– Aha. És?

– A neved Sarah.

– És akkor mi van? – Vállat von, aztán hívogatón int az ujjával.

– Soha nem adom meg az igazi nevemet azoknak a férfiaknak, aki-
ket a neten ismerek meg.

– Csak kefélsz velük az ötcsillagos szállodai lakosztályokban?

– Miért kezdett el hirtelen érdekelni az igazi nevem?

– Nem érdekel. – Az órára pillantok. – Itt akarod tölteni az éj-
szakát, vagy adjak pénzt taxira, hogy hazamenj?

– Mi?

– Nem volt tiszta a kérdés?

– Hű... azta... – gúnyolódik a fejét rázva. – Mégis mit gondolsz,
meddig leszel képes ezt csinálni?

– Mit?

– Egy hétig chatelni valakivel, megdugni, aztán rámoccanni a következőre. Meddig még?

– Amíg a farkam működik – válaszolom, miközben felhúzom a zakómat. – Kell pénz taxira, vagy itt maradsz? Délben kell kicsekkolni a szobából.

– Tudod, hogy a magadfajta férfiak, a *kapcsolatkerülők* szoktak a legjobban beleesni valakibe?

– Ezt a szupermarketben tanították?

– Csak mert valaki a múltban fájdalmat okozott neked, nem jelenti azt, hogy utána az összes többi nő is azt fogja csinálni – hardarja csücsörítve. – Biztos azért vagy ilyen. Talán sokkal boldogabb lennél, ha megpróbálnál *rendesen* járni valakivel. El kéne vinned vacsorázni, és tényleg meghallgatni, aztán hazakísérni anélkül, hogy elvárnád, hogy behívjon... És talán hagyhatnád ezt az egész „dugjunk egy hotelszobában” dolgot.

Hol a slusszkulcsom? Indulnom kell. Most.

– Előre látom... – folytatja, mintha nem akarná befogni – hogy egyszer majd több szexet akarsz valakitől. Olyantól, akitől a legkevésbé számítanál rá. Olyantól, aki majd rávesz, hogy beadd a derekad.

– Kell taxipénz?

Előbányászom a slusszkulcsomat az összegyűrt ruhája alól, és felsóhajtok.

– Van saját kocsim, faszfej – forgatja a szemét. – Tényleg képtelen vagy egy normális beszélgetésre? Beledöglénél, ha szex után beszélgetnél velem néhány percgig?

– Nincs több megbeszélhivalónk – közlöm, ahogy leteszem a szobakulcsot az éjjeliszekrényre, aztán elindulok az ajtó felé. – Nagyon

örülök, hogy találkoztunk, Samantha, Sarah, vagy hogy a francba hívnak. Szép estét!

– Baszd meg!

– Háromszor bőven elég volt. Kösz, nem.

– Egyszer majd visszaütnek a húzásaid, seggarc! – kiabálja, amikor kilépek a folyosóra. – A karma már csak ilyen ribanc.

– Tudom – vetem oda. – Őt két hete dugtam meg.

Szerződés (fn.):

Megegyezés két ember között, amely kötelezettséget eredményez egy bizonyos cselekvésre vagy annak tilalmára.

Hat évvel később...
Durham, Észak-Karolina

Andrew

ANŐ, AKI VELEM SZEMBEN ÜLT, egy kibaszott hazudozó volt. Ronda galambszürke pulóverben, piros kockás szoknyában, a haját pedig mintha egy doboz zsírkrétával színezte volna. Egyáltalán nem úgy nézett ki, mint az internetre feltöltött képen. Mesz-sze nem az a mosolygós szőke, C-s mellekkel, lepkes tetoválással és rózsaszínű, telt ajkakkal.

Mielőtt belementem a randiba, direkt kértem tőle három különböző képet, hogy az igazság bebizonyosodjon. Egyet, amin a legfrissebb újságot tartja a kezében. Egyet, amelyiken ráharap az ajká-ra. És egyet, amin fog egy papírt, amelyikre felírta a nevét. Miután közöltem a kérést, nevetve azt mondta, hogy én vagyok „a világ leg-paranoiásabb embere”, de azért megcsinálta. Legalábbis azt hittem.

Én teljesen őszinte voltam vele, s ugyanezt vártam el tőle cserébe – leszámítva, hogy nem árultam el neki az igazi nevemet, de azt már évek óta nem szoktam senkinek.

– Nos, most, hogy *kettesben* vagyunk... – mosolyodott el hirtelen. Tele volt a szája fémekkel és gumihuzalokkal. – Örülök, hogy végre személyesen is megismerhetlek, Thoreau. Hogy vagy?

Erre nekem nem volt időm.

– Ki az a lány a profilképeden? – kérdeztem.

– Mi?

– Ki az a lány a profilképeden?

– Ja... hát az nem én vagyok.

– Nem mondd, baszki? – grimaszoltam. – Lefizettél egy modellt? Vagy vettél egy csomó ügynökségi képet, és megphotoshopoltad őket?

– Nem teljesen – felelte, majd halkabban folytatta: – Csak gondoltam, nagyobb eséllyel beszélsz velem, ha azt a képet használom a sajátom helyett.

Megint végigmértem. Ekkor vettem észre a furcsa unikornistevőváltást a bütykein meg a „Love is blind” feliratot a csuklóján.

– Mire számítottál, hogy mi fog történni, amikor találkozunk? – érdeklődtem, mert elképzelni sem tudtam. – Belegondoltál egyáltalán, mi lesz majd, amikor eljön az a nap? Amikor rájövök, hogy nem az vagy, akinek mondtad magad?

– Nagyjából arra számítottam, hogy te is kamuztál a képeddel. Nem tudtam, hogy tényleg úgy fogsz kinézni, vágod? Ez az első eset, hogy egy pasi őszinte a Date-Matchen. Szerintem ez egy *jel*.

– Nem az – ráztam meg a fejemet. – És a modell? Hogy csináltattad meg valakivel azokat a képeket?

– Ő nem modell, hanem a szobatársam. Várj egy picit! – kért meglepetten, amikor felpattantam. – Minden teljesen igaz volt, amit telefonon mondtam. Tényleg érdekel a politika, szeretem tanulmányozni a jogszabályokat, és szemmel tartom a nagy volumenű ügyeket.

– Melyik jogi egyetemre jártál?

– Egyetemre? – vonta fel a szemöldökét. – Ja, nem olyan *egyetemes* jogról beszélek. Hanem olyanról, mint amilyen a *Különleges ügyosztály* minden epizódjában volt. És elolvastam John Grisham összes könyvét.

Nagy sóhajjal kivettem a pénztárcámból pár bankjegyet, és letettem őket az asztalra. Elég időt vesztegettem rá.

– Ég veled, Charlotte!

Azzal elsétáltam. A magyarázkodás további részét már nem is hallottam.

Amint a kocsirendező hozta az autómat, beszálltam és elhajtottam.

Nevetséges ez a szarság...

Már hatodszor történt meg velem ilyesmi abban a hónapban. Nem értettem, miért hazudnak az emberek, amikor úgyis jön a személyes találkozás. Ennek kurvára semmi értelme.

Bosszúsan vettem egy üveg skót whiskyt a szemközti boltban, és az eszembe véstem, hogy majd tiltsam le ezt a legutóbbi hazudozót a profilomon. Kezdtem úgy érezni, hogy lassan kifogyok a lefektethető nőkből Durhamben. Azt is kezdtem érezni, hogy új városba kellene költöznöm, és mindent újrakezdeni. Visszatért az évekkel korábbi jéghideg verejték. Tudtam, hogy utána a rémálmok fognak következni.

A lakásomba érve töltöttem magamnak három pohár italt, és rögtön legurítottam őket. Aztán töltöttem még hármat.

Végiggörgettem a napi e-maileket a telefonomon. Ügyféljánlások, chatfelkérések a Date-Matchről és üzenet egy szexi szökétől, akivel elvileg azon a szombaton készültem találkozni. A levél tárgya ez volt: **Fontos az őszinteség, ugye?**

Mielőtt megnyitottam, felhajtottam még egy pohárral. Reméltem, hogy egy meghívás lesz, azt javasolja, inkább már aznap este találkozunk.

Nem az volt. Hanem egy istenverte kisregény.

Szia, Thoreau! Tudom, hogy szombatra beszéltük meg a találkozót. Hidd el, nagyon-nagyoóoon várom, de tudnom kell, hogy önmagamért tartasz érdekesnek, nem pedig a külsőm miatt. Sok hátborzongató pasas hívott innen randira csak azért, mert tetszett nekik a fotóm, és amikor találkoztunk, csak szexelni akartak. Biztosíthatlak, hogy én az vagyok, akinek mondom magamat, de egy alkalmi kalandnál kicsit tartalmasabbat keresek. Nem kell, hogy mindjárt fullos párkapcsolatba bonyolódjunk, vagy heves románc bontakozzon ki közöttünk, de először talán összebarátkozhatnánk, nem? Alig várom, hogy találkozunk, tehát tudasd velem, hogy így is érdeklődsz-e irántam.
Liz

Rögtön rákattintottam a profilomra, ahol megnyitottam a „MIT KERESEK?” dobozt. Még mindig ez szerepelt benne: „ALKALMI SZEX. NEM TÖBB, NEM KEVESEBB.”

Nem dísznek írtam oda ezt a sort. És nem véletlenül emeltem ki félkövér betűkkel.

Visszatértem a nő üzenetéhez, hogy válaszoljak neki.

Már nem érdeklődöm irántad. Sok szerencsét, hogy megtaláld azt, amit keresel.

Thoreau

Azonnal válaszolt.

Ez most komoly? Nem szeretnél még egy barátot? Nem lehetnének „csak barátok”?

Liz

Marhára nem.

Thoreau

Erre kiléptem és letiltottam.

Miközben újabb ital folyt le a torkomon, végiggörgettem a további e-maileket. Rögtön megnyitottam azt, amelyik attól az egyetlen embertől jött, akit a barátomnak tartottam abban a városban. Alyssától.

Tárgy: Elsivatagosodott pöcs

Azért született ez a levél, mert eszembe jutott, milyen rossz mostanság neked. Jó ideje nem beszéltünk arról, hogy megfektetted volna bárkit is, és ez aggaszt. Nagyon. Annyira, hogy SÍRTAM is a puncihányod miatt. Őszintén sajnálom,

hogy olyan sok nő küldözget neked fondorlatos képeket, amiktől szűkebbnek érzed a gatyádat. Csatoltam egy minőségi testápoló linkjét, amibe szerintem érdemes lenne befektetned az elkövetkező hetekre.

Imádkozom a farkadért.

Alyssa

Mosolyogva pötyögtem rá a választ.

Tárgy: Re: Elsvatagosodott pöcs

Köszönöm, hogy aggódsz a farkamért. Mivel te SOHASEM említetted, hogy bárki is megfektetett volna, szerintem a Pókbeszötte Punci sokkal súlyosabb betegség. Igen, valóban sok nő küldött nekem képet, ám az meglehetősen szomorú, hogy te viszont egyszer sem küldtél magadról, nem igaz? Én nagyon szívesen küldök neked magamról, és végül segíthetek kigyógyulni a szomorú és szerencsétlen állapotodból.

Köszönöm, hogy imádkozol a farkamért.

De jobban örülnék, ha a szádba vennéd.

Thoreau

Csak ennyi kellett, hogy tízszer jobb legyen az estém. Bár sosem találkoztam személyesen Alyssával, és kizárólag telefonon, e-mailben és SMS-ben társalogtunk, erős kötődést éreztem kettőnk között.

Egy anonim és zártkörű közösségi hálón ismerkedtünk meg, a LawyerChaten. Ott nem voltak profilképek meg hírfolyam, csak üzenőtábla. Volt egy kis bemutatkozó doboz, ahová infókat lehetett

írni (csak keresztnév, kor, munkában töltött évek száma, sztárügyvéd vagy sem), és a felhasználók nemét egy kis ikon jelezte a profiljukon.

Mindenki garantáltan ügyvéd volt, és csak névre szóló e-mail meghívóval lehetett regisztrálni. Az oldal fejlesztői úgy fogalmaztak, hogy „minden praktizáló ügyvédet lekértek Észak-Karolina állam kamarai adatbázisából, hogy egyedülálló és különleges támogatási rendszert hozzanak létre”.

Komolyan baromságnak tartottam a hálózatot. Ha nem dugtam volna meg néhány nőt, akit ott ismertem meg, az első hónap után törölöm a regisztrációm.

De azért, amikor kaptam egy új „Tanácsra van szükségem” tárgyú üzenetet egy bizonyos Alyssától, nem tudtam ellenállni a kísértésnek, hogy megpróbáljam megismételni a korábbi sikereimet. Először megnéztem a profilját – huszonhét éves, egy éve végzett az egyetemen, könyvrajongó –, aztán elhatároztam, hogy rámoccanok.

Úgy terveztem, hogy válaszolok a jogi kérdéseire, majd lassan személyesebb vizekre terelem a beszélgetést, végül megkérem, jöjjön fel a Date-Matchre, hogy lássam, hogy néz ki. De ő nem olyan volt, mint a többi nő.

Állandóan írogatott, mindig szakmai keretek között tartva a társalgást. Fiatal és tapasztalatlan ügyvéd lévén a legegyszerűbb témákban kért iránymutatást: meghatalmazás készítése, kérelmek kitöltése és bizonyítékok bemutatása. Ötöszi chatelés után meguntam a háromórás szófosásokat, és elkértem a telefonszámát.

Nemet mondott.

„Miért nem?” – pötyögtem.

„Mert az ellentmond a szabályoknak.”

„Nem láttam még olyan ügyvédet, aki ne szegett volna meg legalább egyet.”

„Akkor nem vagy valami jó ügyvéd. Most keresek egy másik chatpartnert. Köszí.”

„El fogod veszíteni holnap azt az ügyet – **írtam, mielőtt véget vehetett volna a beszélgetésünknek.** – Azt sem tudod, mit csinálsz.”

„Tényleg ennyire kiakadtál, amiért nem adtam meg a számomat? Hány éves vagy te, 12?”

„32, és tojok a telefonszámodra. Csak azért kértem el, hogy felhívjalak, és elmondjam, hogy az átküldött meghatalmazásod tele van elgépelésekkel, a konklúzió pedig olyan, mintha egy elsőéves joghallgató írta volna. Túl sok hibát találtam benne ahhoz, hogy itt üljek, és mindet kijavítsam.”

„Nem is olyan rossz a meghatalmazásom.”

„De nem is olyan jó.”

Mielőtt kiléphettem volna a chatablakból, megjelent a telefonszáma a képernyőn, alatta egy rövid bekezdéssel:

„Ha felhívsz és segítesz, az rendben. De ha arra használnád a számomat, hogy rábeszélj egy randioldalas regisztrációra, akkor felejtse el. Szakmai tanácsokért vagyok itt, és kész.”

Sokáig bámultam az üzenetét. Tipródtam, segítsék-e neki, ha esélytelen, hogy bármit is kapjak érte cserébe. Valamiért mégis felhívtam. Minden egyes hibáját átvettük, ragaszkodtam ahhoz, hogy tegyen tisztába néhány mondatot, és még újra is formáztam a dokumentumot.

Már éppen el akartam köszönni tőle, amikor nagyon furcsa dolog történt.

– Milyen napod volt? – érdeklődött.

– Az nem szerepel a papírodban. Csak jogi szarságokról akartál beszélni, nem emlékszel?

– Nem gondolhatom meg magam?

– Nem. Tedd le!

Vártam a kattanást, hogy leteszi, de csak a nevetését hallottam. Ha nem lett volna annyira reszelős és szexi a hangja, én fejezem be a hívást, így viszont képtelen voltam megnyomni a gombot.

– Ne haragudj – szabadkozott még mindig nevetve –, nem akartalak megsérteni.

– Nem sértettél meg. Tedd le!

– Nem akarom. – Végre abbahagyta a nevetést. – Bocsánatot kérek az ellenséges hangvételű üzenetért, amit írtam neked... Igazából te vagy itt az egyetlen pasi, aki válaszol minden kérdésemre. Ráérsz most? Tudunk beszélni?

– Miről?

– Rólad, az életedről... Mindennap unalmas jogi kérdésekkel bombázlak, te meg annyira türelmes vagy... ezért úgy az igazságos, hogy valami kevésbé unalmas témánk is legyen, ha már összebarátkoztunk, nem igaz?

Összebarátkoztunk?

Haboztam, hogy mit válaszoljak. Főleg azért, mert a szex valószínűleg nem sorolható a kevésbé unalmas témák közé, és azért is, mert olyan magától értetődően hivatkozott a barátsággra. De mivel már amúgy is egy újabb szexmentes este kellős közepén tartottam, nekiláttam csak úgy elcsevegni vele. Hajnali ötig beszélgettünk a leghétköznapibb dolgokról: a mindennapi életünkről, a kedvenc

könyveinkről meg az álmáról, hogy felnőtt fejjel is profi balett-táncos legyen.

Néhány nap múlva megint beszéltünk, egy hónappal később pedig már kétnaponta.

Újabb ital után megnyomtam a hívás gombot, és vártam, hogy meghalljam lány hangját.

Nem vette fel. Fontolgattam, hogy írok neki egy SMS-t, de rájöttem, hogy szerda este kilenc óra van, tehát úgysem tudunk már aznap beszélni.

Balettóra. Szerda este mindig balettóra van.

– Mr. Hamilton? – mondta másnap reggel az irodámba belépő titkárnőm.

– Igen, Jessica?

– Mr. Greenwood és Mr. Bach érdeklődik, hogy részt szeretne-e venni ma a gyakornokok második körös állásinterjúján.

– Nem.

– Rendben. – Valamit a jegyzetfüzetébe firkantott. – Akkor legalább átnézte az önéletrajzokat? Ma le kell szűkíteni őket tizenötre.

Sóhajtva elővettem a papírkupacot, amit az előző héten adott. Átolvastam mindet, és írtam rájuk valamit, többnyire azt, hogy „OK”, „pláne OK” vagy „nincs kedvem elolvasni”. Az összes fennmaradt jelentkező a Duke Universityre járt, és tudomásom szerint mi voltunk az egyetlen ügyvédi iroda a városban, ahol jogi előkészítőre és jogi egyetemre járókat egyaránt felvettek fizetett gyakornoknak.

– Egyik jelentkező sem nyűgözött le – közöltem, és áttoltam a kupacot az asztalon. – Csak ennyi a merítés?

– Nem, uram. – Odalépett hozzám, hogy elém tegyen egy még nagyobb kupacot. – Ez a teljes merítés. Tehetek még valamit önért ma reggel?

– Azon kívül, hogy hoz nekem kávé? – Az asztal szélén álló bögrémre mutattam. Utáltam, hogy folyton szólnom kellett neki érte. Egy csésze friss fekete nélkül nem működöm reggelente.

– Bocsásson meg! Rögtön hozom.

Bekapcsoltam a számítógépet, és átnéztem az e-mailjeimet, hogy fontossági sorrendbe állítsam őket. Alyssa legutóbbi levele, természetesen, legelőre került.

Tárgy: Nőj már fel!

Köszönöm a ma reggeli gyerekes üzenetet, amihez csatoltál egy képet a ház előtti porról. Nagyon örültem neki, ám biztosíthatlak, hogy jelenleg NEM úgy néz ki a vaginám. Nem mintha lenne hozzá közöd, de nekem nem kell minden másnap szexelnem a szükségleteim kielégítéséhez. ABSZOLÚT ki vannak elégítve, még hozzá a megfelelő eszközök SZÉLES választékával.

Alyssa

Tárgy: Re: Nőj már fel!

Két fényképet küldtem. Az egyiket a porról, a másikat pedig egy haldokló állatokkal teli kiszáradt tórol. A második fotó találhatóbb volt?

A nyelvem az egyetlen eszköz, amire a puncidnak szüksége van. Amikor csak akarod, a rendelkezésedre áll. Mozdulatok SZÉLES választékára képes.

Thoreau

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Parancsoljon, Mr. Hamilton! – Jessica meglepetésszerűen egy csésze kávé telt le az asztalomra. – Kérhetek öntől valamit?

– Nem, nem kérhet.

– Gondoltam. – A szemembe nézve halkabban folytatta. – Tudom, hogy a dolog magánjellegű, de kísérőre lenne szükségem egy jövő havi gálán.

– Akkor találjon magának egy kísérőt arra a jövő havi gálára.

– Éppen most igyekszem felkérni önt, hogy legyen a kísérőm...

Csak pislogtam.

Gyorsan rá kellett jönnöm, hogyan mondhatom ki a „baromira nem”-et nagyon tapintatosan.

Jessica frissen végzett az egyetemen. Állatira fiatal volt hozzám. Azért dolgozott nálunk, mert a nagyapja alapította a céget. És sokkal többet szeretett volna, mint amennyit valaha is nyújtani akartam neki. Többször is hallottam ebédszünetben, hogy arról beszélt, huszonöt éves korára férjnéll akar lenni. Nyilván főállású anyaságra pályázott hat gyerekkel, meg külvárosi kertés házra.

Más szavakkal élve kurvára elment a józan esze.

– Na, mit mond? – mosolygott rám.

– Jessica... – Igyekeztem nem grimaszolni.

– Igen? – kérdezte reménytelenül csillogó szemekkel.

– Figyeljen, drágám! Nemcsak hogy messze nem lenne helyénvaló, ha mi ketten bármilyen kapcsolatba bonyolódnánk az irodán kívül, de még csak nem is én vagyok az a férfi, akit keres. Egyáltalán nem. Higgyen nekem!

– Még csak egy estére sem?

– Az „egy este” kifejezéshez én olyan elvárásokat társítok, aminek maga semmiképpen sem felelhet meg. Tehát nem. Menjen dolgozni!